

nává § 76, a byl by mohl pensijní nárok vůči státu čsl. získati jen způsobem v § 76 uvedeným.

Neprávem tvrdí stížnost, že § 76 má na mysli jen gážisty do hodn. tříd zařazené a nikoliv též gážisty do hodn. tříd nezařazené, mezi které patří prý též st-l, neboť § 76 mluví zcela povšechně o gážistech vůbec, zahrnuje tedy všechny kategorie gážistů, tudíž jak gážisty do hodn. tříd zařazené, tak gážisty do hodn. tříd nezařazené. Že pak § 79 čítá mezi četnické osoby ze stavu mužstva také gážisty do hodn. třídy nezařazené, je ustanovením výjimečným, které proto nutno vykládati striktně a platí tudíž jen v příčině osob četnických, o nichž pojednává § 79; mezi ty však st-l — jak již uvedeno — nenáleží.

Spadá-li však st-l do kategorie osob četnických, o nichž jedná § 76 odst. 1 cit. zák., pak platí o něm také předpis § 76 odst. 3 cit. zák. St-l nesporně — ať z důvodu jakéhokoliv — předpis 3. odst. § 76 nesplnil; na přiznání výhody podle 4. odst. § 76 pak neposkytuje zákon právního nároku, ponechávaje podle znění odstavce 4 poskytnutí výhody oné úvaze min. vnitra (v dohodě s min. fin.).

Za tohoto stavu neporušil žal. úřad nař. rozhodnutím práv st-lových a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 9224.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Rozhodnutí gř v Bratislavě o odvolání úředníka důchodkové kontroly z výroku finančního ředitelství stran vrácení cestovního a dietního paušálu podle § 7 vl. nař. č. 157/20, není rozhodnutím konečným podle § 5 zák. o ss (za účinnosti zák. č. 103/26).

(Nález ze dne 27. dubna 1931 č. 19.923/30.)

Prejudikatura: Boh. A 7743/29, 8327/29.

Věc: Jan B. v R. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o nárok na cestovní a dietní paušál.

Výrok: Stížnost, pokud uplatňuje nárok na vrácení sraženého cestovního a dietního paušálu za dobu vojenského cvičení st-le od 4. července 1928 do 31. července 1928, odmítá se jako nepřípustná. Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-l, asistent důchodkového úřadu v R., konal od 4. července 1928 do 31. července 1928 vojenské cvičení a byl od 1. srpna 1928 do 13. srpna 1928 na pragmatikální dovolené. Nepřítomnost jeho v službě z obou důvodů činila 41 dní. Výměrem z 15. září 1928 předepsalo gř v Bratislavě st-li cestovní a dietní paušál za dobu od 4. července 1928 do 13. srpna 1928 k náhradě, načež úřad důchodkové kontroly v R. srazil st-li za měsíc červenec 1928 částku 337 Kč a za měsíc srpen 1928 částku 112 Kč 35 h, úhrnem 449 Kč 35 h. Proti tomuto postupu ohradil se st-l podáním z 26. září 1928, tvrdě, že postup ten odporuje ustanovení § 7 odst. 5 a 6 vl. nař. č. 157/20 a výn. min. fin. z 7. března 1922; st-l žádal, aby mu cestovní a dietní paušál za dobu 13 dnů pragmatikální dovolené, to jest $13 \times 11:23$ Kč, celkem 145 Kč 99 h,

okrouhle 146 Kč byl znovu poukázán. Žádosti této nevyhovělo finanční ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši ze 13. listopadu 1928. Št-l podal odvolání, — — — které žalovaný úřad nař. výnosem zamítl — — —.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil takto: — —

Pokud stížnost brojí proti obsahu rozhodnutí žal. úřadu, totiž proti zamítavému vyřízení žádosti za vrácení cestovního a dietního paušálu za dobu pragmatikální dovolené st-lovy, tu musil se nss podle § 4 zák. o ss předem zabývatí otázkou, zda nař. rozhodnutí má po rozumu § 5 zák. o ss platnost konečnou.

Nař. rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti a po vyhlášení plat. zák. č. 103/26 a dlužno je proto po stránce procesní posuzovati podle předpisů tohoto zákona. Podle § 151 odst. 3 plat. zák. může zaměstnanec, byl-li rozhodnutím úřadu upraven jeho služební příjem k jeho žádosti, podati do 15 dnů odvolání k ústřednímu úřadu. V daném případě obrací se stížnost proti nař. rozhodnutí proto, že nepovolilo vrácení cestovního a dietního paušálu ve smyslu zák. č. 28/20 a vl. nař. č. 157/20; sluší proto zkoumati, spadá-li paušál ten pod pojem »služebních příjmů« ve smyslu § 151 plat. zák.

Nss vyložil již v nál. Boh. A 7743/29, že »služebním příjmem« podle přirozeného smyslu těchto slov je každá majetková hodnota, kterou státní zaměstnanec z titulu svého služebního poměru od státu přijímá, jakož i že systematické zařazení § 151 plat. zák. svědčí tomu, že zákon chtěl ustanovení jeho vztáhnouti i na všechny druhy služebních příjmů, o nichž jest řeč v předcházejících paragrafech, tedy příjmů, které zaměstnanec běře z titulu náhrady služebních výloh podle § 147 plat. zák. (Viz nál. Boh. A 8327/29.)

V daném případě šlo, jak mezi stranami nesporno, o vrácení cestovního a dietního paušálu podle zák. č. 28/20 a vl. nař. č. 157/20. Paušál tento jest po rozumu právě cit. právních norem zřejmě náhradou za cestovní výlohy a diety, na něž by úředník důchodkové kontroly měl jinak nárok, je tedy náhradou za služební výlohy ve smyslu § 147 plat. zák. a tudíž služebním příjmem podle § 151 plat. zák. Ježto pak v daném případě rozhodováno bylo v řízení správním o služebních příjmech k žádosti st-lově, měl týž možnost odvolati se podle § 151 odst. 2 plat. zák. k ústřednímu úřadu, jímž však není — jak nss ustáleně judikuje — gřř v Bratislavě, ale jen min. fin. Nař. rozhodnutí nepochází tedy z nejvyšší přípustné stolice.

Na tom nemůže nic měniti okolnost, že v daném případě v prvé stolici rozhodovalo finanční ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši a v druhé stolici gřř v Bratislavě, ježto má zaměstnanec podle § 151 odst. 2 plat. zák. právo odvolati se ve věcech služebních příjmů, jež stalo se k jeho podnětu úřadem podřízeným ústřednímu úřadu, vždy k ústřednímu úřadu, leda že jde o případ odst. 3 § 151 plat. zák., podle něhož tam, kde nebylo rozhodnutí vydáno úřadem ústřednímu úřadu bezprostředně podřízeným, může býti úřad tento ústředním úřadem zmocněn, aby o odvolání rozhodl s konečnou platností; že by min. fin. bylo v daném případě dalo gřř zmocnění tohoto způsobu, strany netvrdí a není to také patrné ze spisů správních. — — —